

DIUMENGE XI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Salvador Plans, monjo de Montserrat
15 de juny de 2008
Ex 19, 2-6 / Rm 5, 6-11 / Mt 9, 36-10,8

Estimats germans

La missa és una ofrena de dons. Presentem el pa i el vi que són uns dons del Senyor a l'home, per mitjà dels quals donem gràcies a Déu. Aquests dons, Jesús els transfigura i, esdevenen el sagrament que uneix Crist i la seva esposa, l'Església. Aquesta ofrena és un intercanvi de perdó i de pau. La nostra feblesa queda difosa i es perd com es perden unes gotes d'aigua en la copa plena de vi que mesclarem de qui a poc.

Juntament amb els dons tenim el do de la paraula de Déu que ens instrueix. Avui la primera lectura ens parla de l'aliança que Déu estableix amb el poble d'Israel que no és pas un privilegi, ni una discriminació en favor d'Israel per respecte als altres pobles. Aquesta aliança és una gràcia de Déu. Això ens recorda la manera com hem d'acollir la nova aliança que Jesús fa amb el nou poble de Déu, l'Església. És un vincle d'amor i de comunió. Per aquest fet hem cantat que som el seu poble i el remat que ell pastura.

Sant Pau ens instrueix en la segona lectura dient que aquesta aliança no l'ha feta la nostra justícia, els nostres mèrits, sinó que ha estat aquella atracció que ens ha fet el Pare del cel per mitjà de la missió del seu Fill. D'una manera impensable aquesta atracció l'ha feta Jesús des de la creu. En efecte, des de la Creu, des de la ignomínia, des del lloc del màxim abandó Jesús ha recuperat a tothom. Jesús ens fa seus i només ell ens justifica, i això, sense cap mèrit nostre. Des de la seva resurrecció, ens dona la vida que Ell té amb el Pare. D'aquesta manera la carta als Romans resumeix la nova aliança segellada en la seva sang, simbolitzada en els sants dons que presentem damunt l'altar.

És doncs Jesús, i ho hem vist en l'evangeli d'avui, qui preveu la salvació del món en la seva aliança escollint i invitant els seus dotze apòstols i en ells, ara, tots nosaltres. Aquests han d'anar al món no a fer-se servir sinó a servir; aquest és el nostre estatut, el del Regne de Déu. No poden mostrar-nos com a amos sinó com obrers que van a treballar a la seva vinya. No ens preocupem per la paga; el Senyor és la nostra herència. I què hem de dir? Doncs, que el Regne de Déu és a prop i que ja està en mig nostre. I, com ho hem de fer? Jesús, ho va realitzar recorrent la Palestina. Ho sabem molt bé, va passar fent el bé: curava els malalts, ajudava a tothom, No rebutjava mai ningú. Es va fer tot a tots. I nosaltres com ho hem de fer?

Germans, també cada un de nosaltres ens hem de fer tot a tots. No ens han pas posat en aquest món ni per condemnar ni per sentir-nos amos de res. El Regne de Déu i el seu disseny de salvació no l'aguantem ni l'alimentem nosaltres; d'ell mateix té una força i una atracció profundes. Es fa i creix en el silenci per camins que a penes es fan notar està envoltat de silenci i de misteri. Aquesta eucaristia n'és una mostra. Som aquí atrets pel ell. Vivim doncs germans en l'esperança.